

článku jest jednak pravdivé, jednak není urážkou na cti, a jen nadbytečně přiznává obžalovanému beztrestnost podle § 4 tisk. nov.

(Rozh. ze dne 28. července 1931, Zm II 238/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Novém Jičíně ze dne 17. května 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 tr. zák., pokud se týče pro přestupek zanedbání povinné péče podle § 6 zák. z 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost vytýká s hlediska § 281 čís. 11 tr. ř., že soud nepoužil § 13 tisk. nov. čís. 124/24. Tu jest zdůrazniti, že kmetský soud — třebaže nadbytečně přiznává obžalovanému beztrestnost podle § 4 cit. zák. — přece bere za prokázáno, že soukromý obžalobce mluvil tak, jak je v první větě pozastaveného článku uvedeno, bere za prokázáno pravdivost třetí věty článku o obžalobcově bratru, a uvádí, že v poslední větě článku není soukromý obžalobce viněn z ničeho nečestného aniž jest haněn. Soud zprošťuje tedy podle § 259 čís. 3 tr. ř. vlastně proto, že tvrzení článku jest jednak pravdivé jednak nezakládá urážku na cti. Za tohoto stavu, obmezil-li se kmetský soud jen na osvobození podle § 259 čís. 3 tr. ř. a nepostupoval-li dále podle § 13 tisk. nov., neporušil toto ustanovení. Odůvodnění jeho ovšem není potud správné, že přehlídí, že zrušovací soud ve svém rozhodnutí čís. 2260 sb. n. s. dí jen, že zrušovací soud neshledal důvodu, by postupoval podle § 13 tisk. nov., ježto ve zmateční stížnosti (soukromých obžalobců) není v tom směru ani výtky ani návrhu, a dále přehlídí prvý soud, že předpis § 13 tisk. nov. jest velící (soud . . . »uvede — vysloví — uloží . . .«).

Čís. 4228.

Pro posouzení otázky, zda byl pozastaveným článkem uražen list (periodický tiskopis) jako takový (§ 27 tisk. nov.), či zodpovědný redaktor (jiní členové redakce), jest přihlížeti nejen k souvislosti jednotlivých míst soukromou obžalobou pozastavených, nýbrž i k souvislosti s nepozastaveným obsahem článku; rozhoduje způsob, jak nepředpojatý čtenář listu při rozumném výkladu bude chápati, kdo byl vlastně uražen.

(Rozh. ze dne 30. července 1931, Zm I 638/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti dvaadvaceti soukromých obžalobců do rozsudku krajského soudu trestního jako soudu kmetského v Praze ze dne 28. května

1930, pokud jím byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 tr. zák., pokud se týče pro přestupek podle § 6 zákona z 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 3 z obžaloby ohledně odstavců b) a c) obžalovacího spisu, a věc vrátil témuž soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Výrok, že se pozastavená místa článku nedotýkají cti žalujících redaktorů Č. S., nýbrž jen periodického tiskopisu Č. S. (§ 27 tisk. nov. čís. 124/24), odůvodňuje kmetský soud poukazem k nadpisu »List, který nelže« a k poslední větě dodatku »Zaslána«, v němž se mluví o »listě«. Pokud jde o místa, jsoucí předmětem soukromé obžaloby (b) výroku), spokojuje se kmetský soud s poukazem k tomu, že se ve článku výrazů »list« a »redakce« užívá střídavě (promíseně), a že v »Zaslánu« při zmínce o nedodržování kolektivních smluv pisatel nemíní redakci, nýbrž vydavatelstvo časopisu. § 27 tisk. nov. čís. 124/24 dává oprávnění k obžalobě i periodickému tiskopisu, ač vlastně není osobou ani fyzickou ani právnickou. Zákon uznává, že i periodický tiskopis má čest, a stanoví v § 27 cit. zák., kdo jej zastupuje jako obžalobce. Zástupcem tím jest po případě i (zodpovědný) redaktor. Skutečnost, že vztah zodpovědného redaktora k periodickému listu jest těsný, dále, že čest listu jest zpravidla i osobní ctí toho, kdo jako zodpovědný redaktor vykonává rozhodující vliv na obsah listu, zkoumá a kontroluje články a statě časopisu co do jejich nezávadnosti před trestním zákonem, a za list také před zákonem zodpovídá, a posléze, že se i ve veřejnosti většinou čest listu posuzuje jako čest jeho redaktora, — ukládá kmetskému soudu povinnost, by výrok o tom, proti komu směřuje pozastavený článek, zda proti tiskopisu samému (podle § 27 cit. zák.), či proti jeho zodpovědnému redaktoru (redaktorům), byl nejen jasný a určitý a odpovídal zásadám logického myšlení, nýbrž by zejména a hlavně obsahoval náležité odůvodnění (§ 270 čís. 5 tr. ř.), z něhož lze seznati, jakým logickým postupem dospěl soud od doslovu článku k úsudku o jeho smyslu a k závěru o tom, či cti se článek dotýká, při čemž jest přihlížeti nejen k souvislosti jednotlivých míst soukromou obžalobou pozastavených, nýbrž i ke spojitosti a nepozastaveným obsahem článku; při tom bude rozhodovati způsob, jak nepředpojatý čtenář listu při rozumném výkladu bude chápati, kdo vlastně jest uražen, zda list jako takový, či snad zodpovědný redaktor, nebo snad i jiní členové redakce. Zprošťující rozsudek kmetského soudu nevyhovuje tomuto požadavku, a zmateční stížnost soukromých obžalobců právem mu podle § 281 čís. 5 tr. ř. vytýká formální vadu chybějících důvodů, pokud se týče důvodů tak nedostatečných, že jest tomu tak, jakoby vůbec důvody nebyly uvedeny. Tak rozsudek ponechává zcela mimo zřetel to, že článek »List, který nelže« (Zasláno) již prvou větou prvního odstavce začíná podmíněním »Redakce Č. S. uveřejnila sdělení,« a že i začá-

tek druhého odstavce mluví o neriesiosnosti redakce Č. S. Soukromou obžalobou pozastavená místa třetího a čtvrtého odstavce mluví výslovně o tom, že »slavná redakce Č. S. hodila blátem po odborové organizaci, — že je více než ironií, když redakce Č. S. píše«, rovněž i další nezažalovaná věta odstavce čtvrtého, »že redakce Č. S. měla by postupovati seriosněji«. Soud kmetský tato místa nevztahuje na redakci Č. S., nýbrž na list sám, neukazuje však, kde se v místech těch mluví střídavě (promíseně) též o listu samém, a dluhuje vůbec logický důkaz o tom, že tu — ač výslovně třikráte po sobě vyjádřena — přece vůbec není míněna redakce, což jest vzhledem k rozporu, ba pravému opaku úsudku kmetského soudu k doslovu článku tím důležitější a nutnější, by po této stránce bylo přezkoumání rozsudku možné. Rozsudek také přehlíží a neuvažuje, že i Zasláno i dodatek mluví o senátoru P-ovi, jenž jest, jak tvrzeno, též členem redakce Č. S. a soukromým obžalobcem. Tyto nedostatky a vady činí rozsudek zmatečným podle § 281 čís. 5 tr. ř. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a dále rozhodnouti podle § 288 čís. 1 tr. ř., jak se stalo.

Čís. 4229.

Aby byla naplněna skutková podstata přečinu zlehčování podle § 27 zákona čís. 111/1927, musí býti dokázáno: a) že údaje o poměrech podniku byly objektivně nepravdivé a způsobily poškoditi podnik; b) že směřovaly k tomu, by postavení zlehčeného podniku v soutěži bylo seslabeno a že byly k tomu způsobily; c) že si byl pachatel vědom nepravdivosti údajů a jejich způsobivosti poškoditi zlehčovaný podnik.

Tvrzení, že podnik (pojišťovna) je v likvidaci, může se podle povahy případu dotknouti nepříznivě hospodářského postavení podniku, jež může zhoršiti i poškoditi; může proto býti zlehčováním ve smyslu § 27 zák. čís. 111/1927.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1931, Zm I 626/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 22. dubna 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin zlehčování podle § 27 zákona proti nekalé soutěži z 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil témuž soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y :

Rozsudek skutkově zjišťuje, že jednoho večera koncem srpna 1929 v hostinci v J. obžalovaný, jenž jest podjednatel vídeňské akciové pojišťovny D. v J., mluvil s Benediktem H-em, jenž jest pojištěn u žalující pojišťovny S., a to především o pojištění proti ohni, při čemž přišli za